

2. kapitola

JACK

„Ahoj, to jsi ty, že?“ Slyším nervózní smích.

Vzhlédnu od skleničky skotské whisky a zaznamenám drobnou ženu s kaštanovými vlasy, která stojí přímo přede mnou. Rozladí mě to, protože nestojím o společnost a nepřeju si teď nic jiného než vychutnat si svoje jídlo – což je pro mě zatraceně těžké od té doby, co je můj obličej k vidění ve všech médiích. Všichni v místnosti na mě buď užasle zírají, nebo nade mnou okázale ohrnují nosy.

Ta žena má na sobě blůzu zapnutou až ke krku, černou pouzdrovou sukni a lodičky na nízkém podpatku. Přesunu se očima k obličejí vetřelkyně a zaznamenám upjatý účes a velké brýle s bílými obroučkami.

Sakra. Další reportérka. Sevřu ruce v klíně a tčkám očima po restauraci, jestli někde neuvidím celý štáb. Úlevně vydechnu, když ho nikde nezahlednu. Opřu se v koženém křesle a zírám na ni. Jsem z toho trochu nervózní, ale převažuje našťvanost.

„Jo, jsem to já.“ *Co k čertu chceš?* říká můj výraz.

Dlouhé tmavé řasy se jí zatřepotají, zjevně se snaží

dát se dohromady a nasadit odhodlanou grimasu na té své jemné tvářičce. Ztěžka polkne, a než stačím něco namítnout, posadí se naproti mně.

Prekvapeně zamrkám.

Ona si naopak úlevně vydechne. „*Díkybohu*. Poznala jsem tě podle té modré košile – a podle toho, že jsi tady sám.“ Nepokrytě si mě prohlíží a na okamžik se zastaví očima na mé hrudi. „Jsem ráda, že jsem tě našla. Omlouvám se, že jdu pozdě. Fotila jsem Romea – má na Instagramu docela hodně sledujících – a provoz v centru Nashvillu je prostě šílený.“

Mám jí prominout, že přišla pozdě?

A focení s Romeem? To jméno je mi nějak povědomé. Nový hráč v lize?

„Hmm.“ Snažím se skrýt svůj zmatek tím, že se znovu napíju skotské. Nedůvěřivě se na ni zadívám. Lawrence, chlápek, který se mi stará o PR, se zmínil o jedné sportovní blogerce, která prý se mnou sympatizovala v záležitosti mého nedávného rozkolu s fanoušky a která byla ochotná napsat o mně příznivý článek.

Ale Lawrence moc dobře ví, jak nesnáším reportéry.

A proč mi nedal vědět předem?

Krucinál, neustále organizuje nějaký kraviny, aniž by mi o tom řekl.

Chvilí zvažuju, že mu zavolám, aby mi potvrdil, že ji sem poslal, ale nechce se mi do toho.

„Takže ty jsi ta blogerka?“ ptám se.

Celá zbledne a vykulí oči. „Ano, mám blog.“

„Hmm.“

Chvilku si mě prohlíží a pak zakroutí hlavou. „Zatraceně, stáhnou Tophera z kůže za to, že ti to prozradil. On si pochopitelně myslí, že by se o tom všichni měli dozvědět. Jenže on nechápe, jak to funguje na malých městech, obzvlášť v Daisy. Jakmile se lidi dozvědí